

HİLALİN GÖLGESİNDE

Minareler, salalara hasret. Semalar, tevhitlerini beklemiş yıllardır. Bayraklar sımsıkı tutulup arşa uzanan elleri gözlemiş. Annemin seccadesi gibi tertemiz alınlar, şehadeti o güne ayırmış. Dedemin nasırlı elleri gibi kuruyan topraklar, tohumunu açmak için bir damla su istemiş yıllardır. Bir diriliş yazılmış Türk'ün şanlı tarihine. Zafer de ihanet de temmuza düşmüş ve takvim yaprakları ayın on beşinde şöyle dökmüş kelimelerini:

"Gevşemeyin, hüzünlenmeyin. Eğer inanmışsanız, üstün gelecek olan sizsinizdir."(Ali İmran. 39)

Gevşemedik, hüzünlenmedik, inandık ve üstün geldik. "Darbe oluyormuş, herkes evi ne gitsin."dediler. Gevşemedik! Onlar, son fethin kahramanları, evinden abdestini alıp çıktı sokağa. "Oraya gitmeyin, yolu kapatmışlar, asker sıkıyor." dediler, Korkmadık! Cesur yürekler "Öleceksek adam gibi ölelim!" deyip koşular vatan cephelerine. "Türk uyumuş, uyanmaz daha gaflet uykusundan." dediler. Biz uyandık! Ceketimizin cebine bir şehadet mektubu koyup da gittik direnmeye. "Tankları durduramazlar, silahsızlar, karşı gelemezler"dediler. Ve biz beş dakikada tank kullanmayı öğrendik, demir paletlerin önüne koyduk başımızı, altına yattık tam iki kez. Silahsız dediği kuvvetlerin, tek silahı iman olan memleketin evlatları üstün geldi. Ölüm kusan demir paletlerin önünde, uzanıp gövdesince kalbinden bir şehadet damlası bırakan Türk evlatlarının mücadelesi bu.

Göğü yırtan helikopterlerin üstüne bir tekbir bırakmaktı vatan savunması. Bastonuyla yardıma koşan dedelerimizin sakallarının aklığk kadar bembeyazdı yürekler.Seccadeleri terk ederken son bir kez alınlar, Rabbe uğurlanan zafer duaları kabul oldu toprağa şehitler düşerken. Elinde Kur'an'ıyla, o gece hasma karşı durmasını bilen asrın Nene Hatunlarının gözle rinde sakladıkları "anne merhametine" şahitlik etti demir paletler. "Ne olur yavrum in aşağıya, haydi gel, vazgeç, biz sana bu tankı vermeyiz." diyen annelerin şefkati karşısında göz beklerindeki ihanet bakışları hiç eksilmedi O asker kılıklı teröristlerin. Ama o ana yüreğinin şefkati gibi düştü toprağa kana bulanmış bedenler. Yağmur damlaları gibi utanmadan savrulan mermiler deşti yüreklerimizi. Gözünü kırpmadan ardı ardına kurşunlar yağdıran üniformalı kuklalardan öğrendik ihaneti. Milletine, milletin mermilerini reva gördüler. Sırtımızı dönmemizi dört gözle bekleyen kanlı bıçaklar hedeflerini şaşırınca, gecenin fecrinde hainlerin vefa sız yüreklerine saplandı. 'de onlar hiç geçmeyecek bir hıyanet yarasıyla yazılırken tarihe, şanlı Türk milleti bir tarih yazdı, karanlık bir geceden aydınlanan bir güne.

Onlar direnemedi bizim destanımıza. Ve Asım'ın nesli dirildi hilalin gölgesinde. Küllerine vatan nefesi üflenince savruldu göğe şehadet dumanları. Abdest alıp, cennete atılan adımları kazıdı sokaklar. "Ya Allah, Ya Bismillahlar" titretti semaları. Minareler yırttı göğü. Amansız bir kurtuluş savaşı verildi milli irade cephelerinde. Ama biz bu sefer haçlının değil. üniformasının

bir köşesinde Türk bayrağını utanmadan taşıyan alçak bedenlerin satılmış ruhlarından yedik kamçılarımızı. Ellerinde ihanet delillerini sımsıkı tutarken, gözleri dönüp bakmıyor şafaklar gibi dalgalanan bayrağa. Ezanını duyarken, değmiyor alnı toprağa. Namlusunu milletine çevirirken farkına varmıyor o tüfeğinde milletin olduğunun. Hatırlamıyor Çanakkale'de nasıl destan yazdığımızı. Bizim namus bellediğimiz vatanın, namusunu çiğniyor postalları. Nasıl çekiyor o tetiği, yere dökülen kanın bayrağı göklere kadar çekeceğini bile. Geçip karşısına konuşsan vazgeçer mi ihanetinden? Söyle kardeşim, hiç Türk olmayan anlar mı Türk'ün dilinden!

Peki ya durur mu Osmanlı torunları? Çaldıran'ın Yavuz'ları yattı tankların önüne. İstanbul'un Fatih'leri fethetti yeniden toprakları. Ertuğrullar ellerini göğsüne getirip şöyle içten bir tekbirle inetti yeryüzünü. Yusufkar çıkardı başlarını kuyusundan. Musalar yine dikildi Firavun'un karşısına. Sütçü İmamkar boş bırakmadı meydanları. Ulubat'lı Hasan'lar taşıdı sancağı. Ve Muhammed'ler dimdik durdu zalimin karşısında. Adı da, yüreği de güzel yiğitler biz zafer emanet edip avuçlarımıza, gittiler ömrümüzden. Ömer, Ömer olmasaydı vurur muydu darbeci haini tam alnının ortasından? Ve korkak olmasaydı, o ihanet çetesi, nabzını kontrol ettikten sonra bile yağdırır mıydı üstüne kurşunları? Anadolu'nun yiğitleri düşmanın karşısında gözlerinden iman damlayan Şahinler çıkar mıydı yavrusunun kokusunu son bir kez içine çekip evlerinden? Haliller eşlerinden helallik isteyip yürür müydü Peygamber Efendimizin yanına? Adının hakkını veren o güzel Mehmetler, hayatının baharında yatar mıydı son uykuya'.

Korkmadı, ölümün arifesinde tevhide getiren ümmet. Dilinde tekbir, elinde Kur'an, yüzünde tebessümüyle yürüdü tankların üstüne. Hakk'ın hakikatine teslim edip davasını, gönlünde ölürsem şehit, yaşarsam gazi olurum kelamını taşıyan bir millet doğdu küllerinden. Omzumza bir vefa yükü koyup da uçtular bulutların arasından, Hiç tereddüt etmedi, zalimin önüne dikilirken gücünden.

O gece, ihanetle vatan sevgisinin izini taşıyan köprünün halatlarına sordum düşmanı. Hiç tereddüt etmedi tetiği çekerken dedi. Yerlere utanmadan savrulan kurşunlardan da sordum hesabımı. Sustular. Söyleyecek bir şeyleri yok çünkü. Onlara hıyanetten başka bir şey öğretmemişler ki. Sakladılar pis elleriyle yüzlerini ve eğdiler başlarını eğsinler. Onlara eğmek, bize dimdik tutmak yakışır. Türk'ün gücü karşısında bir kâğıt gibi buruşan tonlarca ağırlıktaki tanklar memnun mu yenilgisinden? Ve bizim F 16larımızla bizim üstümüze bomba yağdıran jetler görememiş mi Ebabilleri? Onlar bilmez mi bizde okçular tepesi terk edilmez? Hiç mi anlamadılar, tahta tabutuna konuldu diye şehitler ölmez!

Bir destan yazıldı bir gecede. Evet, bir destan bu... Şehit kaniyla yazılan bir destan... Ufacık yavruları yetim bırakan bir destan... Bize nefreti öğreten bir kumpas... Nefretimiz, kinimiz ve artık bir davamız var. Aklını kiraya vermiş, kalbini batının mührüyle kilitlemiş, vicdanı pas tutmuş hainler, öğretti bize vatanın nasıl mukaddes bir şey olduğunu. O korkaklardan öğrendik cesareti. Evet, korkaklar... Uzaktan mermi yağdıracak kadar çekiniyorlar yiğitçe

savaşmaktan...Savunmasızlar. Çünkü bizim geleceğimize kelepçe vurmak isterken, elleri kilitlendi "hainlik" demirlerine... Yaptıkları ihaneti, sığdıracak bir kılıf bulamıyorlar kendilerine. Acizler, çünkü kendilerini bir masala inandırırken Türk'ün gerçek olduğunu unutmuşlar. Katiller, çünkü bizim uçağımızla bombalar yağdırdılar üstümüze. Pes etmedik, şehitler verdik, ama terk etmedik cephelerimizi. Ellerini ovuşturup yenilgiyi gözleyenlerin inadına da üstün geldik. Herkes zalime karşı direnir. Ya kaybeder ya kazanır. Ama tarih kazananları değil, direnerek dirilenleri yazar en baş satırlara...Ve gün doğunca, bir 15 Temmuz yazıldı darbeler defterine ve arkasına şöyle bir not düşüldü:

Tarihi yazanların ötesinde, "tarih yapanların" vatanıdır Türkiye!

Beyza MUTLU A11D